

Posíláme náš almanach "Vykoupení" lidem, kteří svou samozřejmou poctivostí dokázali, že boj za lidskou svobodu a svět pro každého bez rozdílu spravedlivý je dostatečným oprávněním k bytí.

Boj za svět, ve kterém každý bude moci říci:
"Jsem tu, protože si zasloužím."

Programem necht jsou slova Jehana Rictuse :

Všechno je lepší, ba i návrat do primitivní jeskyně než taková sociální organizace, které jsme svědky. Budu-li kdy moci, otluču buržoazii o hlavu ten její Pokrok, Práci, Spravedlnost, Rovnost a Svobodu, jak ona tomu všemu rozumí.

Já jí povím, zač je toho loket, nechť hladem zcepeněť poctivé umělce, vysávat dělníky a vyhazovat je pak na dlažbu. Oslovím ji Alkoholizmus, Hlad, Šílenství, Couchotiny, Železniční katastrofy, Výbuchy třaskavých plynů, Střílení do horníků, všechno to zabíjení, které plodí její bohatství! Slovo s to, spoléhám tak, že zničím v mozku lidu všetulující mýtus práce, že by mi měli už teď uříznout hlavu. Být jednoho dne nebezpečím, jaká to radost ! Budu mít dost síly a trpělivosti?

Ano, toto vše se děje všude, ať je tomu dáván jakýkoli háv; který je lepší o to se nebudeme přít: Každý je špatný.

Nejvíce řekne naše tvorba.

V y k o u p e n í

almanach Imaginárního svazu 1974

Omluvte jakékoliv nedostatky pravopisu v přiložené stylizaci, neboť byla sestavena bez rozdílu ve stavu permanentní indispozice. Nehledejte v této stylizaci jakýkoliv motiv, tento je vhodným námětem k promlčení.

Tyto texty jsou dimenzovány zásadami určenými pro publikace kolínského undergroundového časopisu MNOHO ŠTĚSTÍ nebo GOOD LUCK jak chceš. Jsou to texty na rozloučenou s primárními situacemi a stavy, z kterých zbývají jen okrajové a povrchní reakce, tak nutné pro přežití.

Jak řekl ANDY VARHOL :

Lidé si mysleli, že jsme blbci a nebyli jsme. Teď možná budeme muset trochu podvádět a být seriózní, ale to by znamenalo vážnost, která je vlastně podvod. Ale když jsme byli seriózní předtím, budeme teď muset podvádět, abychom seriózně vypadali.

nebo : ještě pořád mám zájem o lidi, ale bylo by přece daleko jednodušší nemít zájem, mít zájem je příliš těžké, nechci být zapleten do života jiných lidí, nechci se dostat příliš blízko, nerad se dotýkám věcí. Proto je moje práce tak daleko ode mne.

Ahoj Ladislav Netek

L a d i s l a v N e t e k

Světelné roky .

Jsem nemocen
visím na okapech
sluncem rozpálených střech.
Obdivuji details
rozpraskaných fasád a dvorků.
Nebo jsem zastrčen
za satníky
nemocných tet
čímž porušuji integritu porodu.

A na ulicích dětství
obdivuji černou
konkrétní nekonečnost
očních zřítelnic.

Obsah 800 kubických centimetrů.

Utekł jsem z knihovny
vrátit se zdem
co tajou stáří.

Bylo jaro
/a lidi se klaněli neonovému Bohu,
kterého si sami vyrobili/

Na rohu staré ulice jsem potkal Krista
co má na teď špatnej posudek
/ předtím pouzili telefonu, říkali mu všude:
"Litujeme, ale..... je jaro a to není pořád."

Šel jsem domů
nenávidět knihy co znám.
Tak zase jednou potkal jsem/časy ty se mění/
téhoz Krista - pracoval jako lepič,
na velké zdi čekáren
a jiných smutných lomů on lepil chleba !

I.

Odpoledne
trochu jistoty v rozkladu
Je osamění hezké či družnost fixe
trochu četby
trochu marnosti a věčného čekání
Je výlet za hranice nebezpečný ?
Ráno je důležité okno
ale co s oknem bez pohledu
Hudba je zvláštní expresivní útvar,
na kterém nemají hudebníci sebemenší zásluhy
Mám rád to děvče co mi ráno prodávalo cigarety
zbytečné - asi mám rád každého
Trochu nežádoucích vzpomínek
myslím, že vzpomínky jsou vzdycky nežádoucí
nesnesitelné listí
Proč je Bůh špatný a jeho existence stojí mimo
jakoukoliv morálku ?
Co když je tu něco opačně - kde jsou moji přátelé ?
Leccos mi připomíná strojové, zpomalené, technicky
tupé pohyby kraba.
Sedím a čekám je to neschopnost nebo intuice ?
Myslím, že jsem velké vévodící oko světa hmyzu
sleduji pomalé nemohoucí fantasmagorické pohyby
brouků, zaviněné sladkými štavami
Večer je odpočinek obludných vrstev vzduchu
Potřebuji víc pod hlavu - je to nesnesitelné
Rozhodně je konzum jistým druhem fantazie
Je možné abych se do někoho zamiloval ?

II.

Sumíci ticho nic jiného nechci
Proč s vámi musím žít
A zrovna teď - lépe by bylo později
Vím o tom pokaždé, když mám radost
Určitě vím co to jsou sladké sny s otevřenýma očima
Mám rád nekonečné ledové plochy zalité sluncem jen v lét
jen v létě
Určitě mám ve své nekonečné hlouposti pocity objevitelů
Kouřit je nudné jako asfalt - chodník je pravidlo
polní cesty zapomenutá tvrdohlavost
Cítím se jako převozník po sedmi letech
emotivní lidé jsou překážkou - rukám na rychlostní páce
spravedlivost úsudku je moralizující monstrum
Mám rád monstra jako všechna prosluněná náměstí
Správně ! Underground - je to výboj mezi brutalitou
a naivitou, přičemž v té brutalitě není kousek naivity
a v té naivitě kousek brutality - takový nic.
Zahalečství je zajímavý druh činnosti
Co dělají manželky zavřených ?
Chtěl bych vědět s čím si hrál Faust
Železniční usmolenost - lokomotiva absence
a neustálé scházení do podchodů nástupišť
Anež neustálé blití na nábřeží absence
Až k zblbnutí !

Aplaus pro královnu Marii

aplauz tvých stehén
je strhující

stereotypní
nemodní
původní
ženský
ženský
původní
nemodní
stereotypní
stereotypní
nemodní
původní
ženský
ženský
původní
nemodní
stereotypní
ŽENSKÝ

a to je dobře

ale musím říct, že tohle
všechno dělají tvá stehna
trochu

UŽASLE

B ř e t i s l a v J e l í n e k

Měl jsem doma paruku a tu jsem pravidelně téměř každé ráno rozčesával, pomádoval a na konci každého měsíce, tak kolem dvanáctého (to jsme vždy dostávali vyúčtování z platu) jsem z ní vybíral vši.

A jak krásně zhořela před první návštěvou.
Jsem tu a promiňte, že vás trochu pomažu,
ale nesehnal jsem mýdlo, měli jen dětské provedení
a děti - do toho já je zatahovat nebudu.

(Monolog s géníem normálnosti)

Ptal jste se mne, jestli je tu volno.

Bohudík je obsazeno.

To je ale abstraktní, když tady nejsou:

to je absolutní, až přijdou a sednou si.

(Monolog s géníem normálnosti)

Hochu, svět má k tobě homosexuální vztah
a nechce porodit
budeš si muset najít nějakou pěknou kočku
a přijít ještě jednou ji oplodnit.

My už půjdeme a na dobytém hradě a na nejvyšší
věži ho chytne a shodíme dolů
už teď se třes, Génie normálnosti.

Štěstí pana Nerozuma.

Vlak se pomalu vlekl po kolejích a já jsem dřímал. Náhlé cuknutí mě probudilo a já v té chvíli s hrůzou zjistil, že objímám Smrt, jež seděla vedle mne. Ruka s ní rychle sletěla a zasáhla dámu sedící naproti.

Musel jsem se omluvit, že se mi něco zdálo. Samozřejmě, místo vedle mne bylo prázdné, všechno naprosto jasné, rozumně se vysvětlilo. Všichni se tomu usmívali, já přidal k dobrému i svůj úsměv. Stal jsem se jaksi hned všem sympatičtějším a oni se v kruhu stáhli ještě blíže kolem mne.

Šaškoval jsem: vesel mluvil hlouposti, žertovně gestikuloval, dokonce políbil jednu z dam, to vše za obecného veselí - ale kruh se stahoval. Nevěděl jsem co dělám. Zábava kruhu dosahovala vrcholu

Přitisknut do kouta sedadla, ruce a nohy napřaženy proti hrozným, rozšklebeným kreaturám-škleb, který nahrazoval úsměv, škleb, jakým se na tebe pitvoří milénka, když roztahuje nohy a marně doufá, že splynete v jedno tělo a jednu duši-modlil jsem se. Modlil jsem se za duše kreténů stojících kolem mne/nyní jsem již cítil jejich pivní dech/a nechápal jsem nic-ani mě, ani prázdného místa, kde seděla....

V okamžiku, kdy se kruh sevřel natolik, že se má ústa neohlehla ~~dotknout~~ vyhnout prvním polibkům rozvášněných smyslných žen, oči nemohly uhnout před krví podlitým pohledem mužů, ochladil mé orosené čelo studený kov. Pochopil jsem hned, bez ohlednutí.

Ještě než přijmu, musím se podívat oknem ven. Ano, má naděje se splnila. Pod oknem vlaku stálo malé děvčátko. Stálo nad mrtvým ptákem, kterého asi srazil náš vlak a plakalo. Teď již nebylo nad čím se rozhodovat. Lehce jsem kývnul hlavou a po chvíli ucítil ve svém srdci nekonečnou lásku.

Dítě odtrhlo zrak od ptáka a dívalo se na mne a já mu utíral slzy čásem z bílého, krví potřísněného roucha.

Řekl jsem: "Pojď! Půjďme!"

Nejvyšší poznání.

Skončila zase jedna premiéra. Amy seděli u číše vína - pamatuješ, miláčku?

Seděli jsme kolem velikého stolu v kruhu přátel, říkalo se kompetentních přátel.

Hledaly se formulace, neodvolatelné, které vrhaly autora toho či onoho

do směšně mělké stoky dekorativních náfuků,
plyšových křesel,
drahých konaků,
mrtvých zvířat,
riyních lásek.

- na zimu si musíš koupit Fridex,
v televizi je tah Sportky, potom Mates.
A já - pamatuješ, miláčku, pil mnoho vína
a nutil jednoho vousáče,
aby mi vysvětlil větu:
Zneuctěná děvka.
Všichni se smáli podařenému vtipu
a perverzní Tulpas nejvíce.
A já plakal tolik,
až slzami přetékala moje sklenice.
V té chvíli jsem přes třpytivé obláčky
spatřil uprostřed stolu.....
dítě stálo,
krev mu kapala z boku
a vrchní náповěda ránu zalil zocnatělým vínem...
V okamžiku žaludek zbaven svého pána
vypověděl službu
a já vté slavnostní chvíli pozvracel zapáchajícím kalem
přátele a tebe taky-pamatuješ miláčku?
Prorok, miláčku. Odcházím od tebe, odpusť miláčku.
Chci vykoupit zneuctěnou děvku.

Co mi vyprávěl Ježíš Kristus.

Jeden kýbl uhlí, deset cigaret
denní příděl pěti piv
svobody jen co za nehet
a neznat, co je svědomí
az u srdce někdy zabolí.

V televizi se rodí inseminační idoly
mel by ses před nimi stydět
ze nemáš co do huby
tvá vina, neřvát a tiše sedět
no, nejde to, neumím nenávodět
nešťastný opilec na tebe oči upírá
a z plátna zavšivceného kina
vyžilý hrdina se ti vysmívá.

Vezmu si kolik budu chtít lásky
té, co tady ještě nikdy nebyla
čekám jen, až mi ta dívka spadne do klína
zmizím- pak přijdu
a dám jí samé sedmikrásky.

Moucha za nic nemůže.

Černě oděný pán se vykláněl stále víc z okna na konci barevné ulice-až oči přecházely.Byla to odvaha v tomto ročním období.

Kapky vody vylétávají do vzduchu a zase padají v překrásných seskupeních,člověk by si doopravdy mýslil, nebýt lesklých a opálených těl v plavkách,že to padá na zem ledová tříšť.

Tvář měl čistě bílou jako křídou namalované x vločky sněhu a díval se upřeně dolů a přitom se stále více nakláněl - snad,aby lépe viděl,pomalu,ale jistě,vahou svého neopáleného těla.

Moucha se chtěla ohrát na sluníčku a vybrala si ppázdne okno,tise dosedla na podřený rám,ale hned zase odletěla na druhý.

Každé malé dítě ví,že černá barva sluneční paprsky pohlcuje.

K oknu,na kterém hledala další vhodné místo - poděšený křik dole nevnímala - přistupoval jiný černý pán.

Bumerang.

Viděl jsem Bílou paní
ty ses tomu směla - nevěříš
z čeho myslíš,ze vznikla naše láska
tu už nikdo nezničí
Napadlo mě - umíš se potápět?

Kolik zloby,kolik prokletí
a tomu se smějí astrální rohatí
i špatnosti se dá věřit
tu už nikdo nezničí
a proto tě prosím,
nesměj se už nikdy tomu,co nevidíš.

Esoterických bláznů neštěstí
ty se tomu nesměj,nezahrávej si s prokletím
Až se někdy náhodou
do vysokých tlaků potopíš
zachrání tě
když tvou lásku nikdo nezničí
pak pochopíš
jak tě ten tvůj blázen měl rád.

Nepít zlo.

Až tam zase budu
začnu se modlit žalm Davidův
Už se těším,
jak jim tu moc nade mnou
zx rukou bytrhnu

Ohořelá postava
mě honí po schodech nahoru a zase dolů
mezi lidmi co nic nevidí

Zběsilc prchám před temnou postavou
mezi smíchem a řinkotem sklenic
nikdo mi ruku nepodá
Už zase moc pil, zase víc

Až tam zase budu
začnu se modlit
žalm Davidův.

Modlitba.

- 1.hodina z 24 zastávka autobusu opustěná ulice plná lidí
- 2.hodina z 24 čekal na vymezený prostor číslo 3
- 3.hodina z 24 volné místo čas nástupu odešel pryč
- 4.hodina z 24 probuzené město opačný směr zelený semafor
- 5.hodina z 24 obložený chlebiček, černá šlichta srážka nezabít
- 6.hodina z 24 ječní sirény vy, nout prsa slunce třpyt
- 7.hodina z 24 rachot stroje oplzlá nadávka pláč, smích
- 8.hodina z 24 rachot stroje oplzlá nadávka láska, hnus
- 9.hodina z 24 ječení sirény, nařídít hodinky, žrádlo, klid
- 10.hodina z 24 pach oleje, rachot stroje růže, kryt
- 11.hodina z 24 oplzlá nadávka, růže, klid. hnus nepozřít
- 12.hodina z 24 ječení sirény přesná porce hovno, blít
- 13.hodina z 24 rachot stroje, oplzlá nadávka monotónní křik
- 14.hodina z 24 oplzlá nadávka vidina moře zlatá monstrance
- 15.hodina z 24 vyčistit koryto rozumně myslit poslední hřích
- 16.hodina z 24 neskutečný pochod jednpu dokola panenku mít
- 17.hodina z 24 konečně mít svou dívku krajku políbit
- 18.hodina z 24 krychlový dům světlo zářivky nikdy nevstoupit
- 19.hodina z 24 světlo baru víno, stůl mučivá vzpomínka
- 20.hodina z 24 další sklenice holka, kolik platit chceš
- 21.hodina z 24 svou dívku tvář políbit nebo hřích
- 22.hodina z 24 další sklenice, neuvěřitelné seskupení
myšlenek, cigaret
- 23.hodina z 24 ukojení žádosti, skelný pohled, nasrat, jít
- 24.hodina z 24 čekat autobus do 1.hodiny z dalších 24?

Bože, buď jim milostiv.

Cena opojení.

Je lepší být opilý
než na schůzi vedoucích ničitelů usínat
než kroupy se sněhem pomíchat
než hlavou kamennou zeď nedrtit
než smrt vlastní myšlenky zavinit
není dobré být opilý
když...
hostinský schůzi nestrpí
když...
pak připiјeme na zdraví

Mūj manifest.

Sáhni do svých vnitřností nevděčnice a skloň se před plamenem svíce opilýh přeludů.
Vždyť oni to myslí vsichni dobře pod jařmem nesnesitelné tíhy okovů domova a rodiny a strachu ze ztráty společenského podlézání -
- poruč láhev vína a po chvíli každý začne sám o svém nevěstinci:
Holky, holky a zase Holky.
Jen z nich se dá vybrat nevěsta rudolíci

nemá předsudků a nezná důlosti
 - jen k sobě a ke své lici,
 chřednající a ztrácející šarm.
 Jen ta zná opravdu chudobu těla a možnost
 duše ve vichřici.

Zpívám svůj manifest.....

..nespoutaná příroda, transcendentální bůh
lásky, pokora/ale to je moderna/
chápání paradoxů
vývoj -
nepochopitelný návrat do počátku
do čistoty s jedním hříchem....

Ale žádná duše se již nepřevtělí a boha dovrší a políbí
ruku i žebrákovi s šatem práchnivějícím, pak promluvíme
všichni a jednou řečí.....

Nevěsta.

Jen ležet a snít
a všechno zapomenout
to, aby se cit zbavil břemene
a zůstal se mnou
klečet na kolenou
a smál se se mnou
se slzami v očích.

Krajem táhnou černí havrani
a snáší mi na lůžko pcří
největší část té pohany
když člověk za hřích
dostal rozum v duši
nechtěl pochopit gesto
paradoxní
a po dárci hodil kamenem
a pohrdl vykoupením
"Marlowe, tys nad dneška
nejsi lidský."

Nemohu si pro tebe jít
není mi dáno pikle kout
utržená květina je pro mne
ztracena

na polštářích pode mnou
hladím hlavu tvou
tak strašně vzdálenou
po cestách, po mořích.

Lásko má, lehni si vedle mne
a já tě pohladím
vezmi si s sebou
co budeš chtít

litr vína
či pohled nezbedný
také se rád napiji
ale jen mě nesmíš rušit
z mystického vzrušení.

Jak to chceš slyšet ?

Pojďte sem a něco vám řeknu
- hezky a mezi všema očima,
jak to je ?
když se s vámi napiju a veselost nás přemáhá
- jsem povrchní hrdina ?
ale pojďte sem
a hezky a mezi všema očima
vaše nevíra mne sklíčila,
a proto bouchnu pěstí do stolu
až všechny sklenice se rozletí
vidíte, už vás nic netrápí
a hezky mezi všema očima
úzkost mne polila
mezi všema očima
když potom sedím sám
mezi čtyřmi bílými stěnami
a dívám se na dřevěný kříž,
slzy kanou na dřevěnou podlahu
a nemá je kdo utírat
a proto se v nich utopím.

Odhozené

Úvodem předmluva i doslov zároveň.

Chci vám znechutit to vaše ubohé tělo když do něho nemáte čistou duši a přes tu vaši ohavnost vás chci naučit obdivu k pohybu ruky, mrkání oka a přidat bezednost.

Už to vidím, jak vás mozek hnusné chtíče vymýšlí, když budete číst tyhle hnusné křiče v posteli-at!pokořím otrlost. Za vás piju hořč. lásky, jsem žalem šílený nechci vidět kam až dítě dojde po tom šikmém náledí

Nalejte mi další sklenku ... až se k smrti upiji.

ponožky,

svléknu a zahodím ty hnusné cáry chemických sloučenin, sobecky shrabávají posvěcenou celodenní práci pokožky a cynicky zavírají do žalářů z hrubé konstrukce-

jemná vlákanka textilu prohnílo atmosféru spoutávající výron nejsladší a skýtající rozkoš, které se nevyrovná svou zvířecostí ani organické vyvrcholení lásky těl,

maz vlevo od malíčku, mezi dvěma prsty.

A proto je hodím do veřejného záchodku, spláchnu a obětuji tu jednu korunu/jediná, co mi zbyla/, poněvadž to chce svůj čas taková zodpovědná operace - hlídání ženské u mísy jsem nemohl vymluvit utkvělou představu, získanou střezem výkalů/tam se totiž najde mnoho pokladů a když, tak

okamžitě hlásit, neboť taková nebezpečná věc se musí zničit na státní útraty, tedy předtím řešit/, že doba pobytu v kleci překročila časový limit malé strany, přehoupla se přes určenou hranici pro velké sraní a blízíma se době zvracení - nemusím prý platit za kopanec do bezmocné bledosti, ale ona chce jen zaplatit papír -tak tady už koruna dvacet.

Na vítězství jsem si muset vypůjčit. Někomu z vás tedy dlužím dvacetník, nechte si ho.

Odehnal jsem mouchy; byly překvapené takovým množstvím cukroví, vhodným pro realizaci jejich zvrhlých představ, nohy bez ponožky.

S něhou mě vlastní jsem vybral to místečko metiprstní. Kulíčku prachomazu dohnětávám v dlaní a rozhlížím se po tom světovém nevěstinci podvodu a žraločí tlamy.

To snad nemusím.

Vidím radio, barvu, ztracení, úsměv, paruku, falešnou píseň do kroku, antikoncepční pušku, vraždu, potrat, kopanec, náčelníka, dav, smrad, pohlazení tyčí, peníze, měch a tak dál, však víte, co má přijít pak.

Nepřítelkyně systematickosti mi vnukla myšlenku-s ní peč-

livě matlám výměškem zástup před mými dveřmi. Směšná pomíchanina, tak málo stačí na poctivé žití. Trochu kasičky zbylo. Co s ní. Zoufale přehá diplomat kolem cesty, přesně na, ířím... a to je srandy, přímo do oka a leží na torzu dlažby - kamenná lilie. Tak to tedy bylo.

Teď právě cvičím zajímavou figuru. Chci naučit tělo novému pohybu. Snažím se dát nohy těsně k ústům a nepokrčit přitom páteř a hlavu vzhůru a pak jen trošku pootevřít ústa a tak jak se to dělává olíznout a něžně nohy políbit. Snad se mi to podaří. Kdybyste za mnou přišli, uvidíte, že dělám již značné pokroky. Nohy políbit.

Znamení kříže.

Vášnivé, chtíčem poznamenané polibky
trhají maso s bílých řader
a na konci hloupé okliky
sbírají kousky ze zlatých jader.

Hromotluk stojí na rozcestí,
a má silnou bezohlednou dlan'
kdo si tu cestu proklestí ?
Nezvítězíš, to je bezprostřední klam....

Trofej za to, že jsi povýšil,
trofej za to, že náš duši jako led,
trofej za to, že mě nevidíš,
trofej za to, že se bojíš, až přijde smrt.

Na rohu každého domu stojí žebrák -
- klobouk a hůl,
má společenský šat a vlastní námořní flotilu
a dobývá nitro domu a chce jenom sůl,
vyrábí z ní pláč, dokonce dostal i patent,
za veliké slávy, k radosti satana,
ten hned ví, co žebrákovi dát
a pýřící se panna tam stojí a je zmatena.
Až ji pohladím a ženou učiním,
kříž postavím,
a sám se na něj přibiju.

A l e š R o v e n s k ý

P ě t o h ň o s t r o j ů n u d y

M o t t o :

Mistře Satana, stoupni si na horu vysokou a zpívej o tom,
jak se díváš thyranosaurům do očí,
jak obcuješ se schizoidními planetami,
jak se probouzíš ráno na smetištích
a s hlavou omotanou řetězem vítáš svého Boha -
zazpívej nám mistře Satane legendy všech pouští.

Dát si pět piv

Dát si pět piv a sledovat volný pád moče do žlábků
mít duši jako rock and roll
krmit panenky a lízat sníh
počítat vteřiny od svých prvních lásek a pak to skončit
žiletkou na kašně ve známém městě a nepřestat počítat.

Vodovodní Kristus

Za měsíčních nocí vyvstává ze země Kristus složený z vodovodních trubek. Bloudí kolem měst, nahlíží do oken mrakodrapů a po nádražích krade lokomotivy a pak zběsile prchá. Občas zdvihá ruce k nebi a tiše se modlí k svému Otci a říká : "Já vím, ještě ne, ale jednou přijdeš v bouři, stoupnu si na kopec a vykoupím světla a smutek všech nocí."

Zjevení anděla

Zjevil se mi dvouhlavý anděl s hlavou Persea a Andromédy, kolem svého orlího těla mával obrovskými křídly a řekl :
" Já jsem ten anděl, který je silnější než Bůh. Proto jsem odešel tam, kam ani on nesáhá při své nekonečnosti. Ty teď půjdeš se mnou, odnesu tě na vyprahlou planetu, kde bloudí slepá dívka odsouzená k věčnému zpěvu - tam budeme bydlet my tři.

Království zaviněné motýly

Lidé, kteří se zblázní při pohledu na otakárka feniklového, se stanou vlnami v perleťovém moři, kde na mramorovém břehu stojí král v purpuru a dívá se, jak na vlnách pod nashovým nebem tančí v azurových šatech jeho snoubenka.
A jen za tisíciletí přeletěvší plameňáci odměřují věčnost.

Tak je zase o minutu víc

Tak je zase o minutu víc, unavený Ježíš se vypotácel z putyky, bez apoštolů a tak sám, že jinovatka utekla na měsíc.

Tak je zase o minutu víc, fajn kluk si rozřezal břicho, když
zjistil,

že ty červánky, co se mu tak líbej, za chvíli nebudou.

Tak je zase o minutu víc, fajn holka zbledla, protože ji došla
algena.

Tak je zase o minutu víc a všude křičí zrada.

Cesta do San Francisca

Tak zbal si pingl, dej do něj svůj rozum, charakter, cit a životopis. A běž do toho města na skalách nad mořem. Po cestě vyměníš obsah svého pinglu na věci užitečnější - za chleba, za vadu a za boty - abys došel - a za pár kopanců - místo průkazu totožnosti, aby tě pustili dovnitř, kde mimo strážců pořádku ve světě, ve státě, v rodině, v tobě může být každý. Tak zbal si pingl a drž se. A ahoj.

Elektrošok .

Tělo jak na prkno márnice
Před duší hledáš obraz, který ti nejvíc připomíná život
chytáš se úsměvů sestřiček
Máš strach, aby to nekikslo,
máš strach z jiskřivé, bzučivé bolesti,
máš strach, že se už neshledáš.
Stojíš sám před kamennou věčností.
A pak se probudíš, život tě udeří do smyslů
bez jakéhokoli obrazu a varování -
Říci jen to, že o sobě víš.

Je slyšet tření nebeských stér o sebe.
Poutníci na břehu Gangy zvedají ruce ke slunci
jako po tisíciletí
Oči holubic zapletených do telegrafních drátů
vydávají svědectví o smrti
Jeptišky přinesly čistá mešní roucha
jako po staletí
Dvě rudé skvrny na asfaltu se milují s deštěm a neony
Choromyslní okopávají na ústavním dvorku záhonky
jako po léta
Nad branou pekla je nápis - zanech vší naděje
Červenobílé závory se zvedají
jako den co den